

Piše: Hariz Halilović

(Ovaj tekst je prenesen iz e-novina uz dopuštenje gospodina Petra Lukovića, urednika i autora Hariza Halilovića. Zahvaljujem se gospodi Lukoviću i Haliloviću)

Fotomontaža: E Che

Prije par dana slavila se jubilarna dvadestogodišnjica RS-a (Reicha Šumskoga). Na toj izvrnutoj manifestaciji Predsjednik Šumski govorio kako je i zašto se sklepaio RS. I sve naopako izbiflao. Nigdje genocida, nigdje konc-logora, strijeljanja, protjerivanja, silovanja, otimačina, naci-četnika... Ispade RS raj šumski na (tuđoj) zemlji. Isticao je predsjednik dotični „legitimitet i legalitet“ RS-a te kako mu je Reich stvoren „plebiscitarnom voljom srpskog naroda i na miran način“. A ono okolo i usput sve kao bio samo oslobodilački rat (Miletu usput i brat), volja istoga naroda i bogova šumskih. Trebalo Lebensrauma za Otadžbinu, onakvu kakva je samo postojala i još (po)stoji u usijanim šumskim glavama ala Dodik i kranijumima haških sužnjeva poput Lukića i inih – pa se malo klalo, malo silovalo, a ponajviše strijeljalo i u masovne grobnice zatrpavalo

Ima jedna zajebana knjiga, Otadžbina se zove; otac je njen, što bi rekao Marko Vešović. Naježiš se kad je čitaš. A kad se načitaš, onda se noću boriš s grozomorama, bježiš ispred šmajsera, a sve kulminira kad ti bradate spodobe s isukanim kamama sjednu na prsa, krevelje se i pušu ti u lice. Hoće te glave kutarisati, pa je l' boga! Prepoznaješ ih iz Neretve, Sutjeske, Užičke Republike... A, što je najgore, Save Kovačevića, Prleta, Valtera... nigdje ni za lijeka. A, jasno ti je, čak i u snu, da se ovako ružne stvari ne mogu više dešavati u stvarnosti, pa se nekako izboriš sam i jedva čekaš da se probudiš i s prvim udahom normalnosti poredaš sve po spisku tom bolesnom umu, Robert Harris se zove, koji ništa izvrnutije od ove knjige nije mogao smisliti i napisati. Naime, u toj strašno zajebanoj knjizi, nacisti su pobijedili u Drugom svjetskom ratu, pa se sad kurče, izivljavaju, vladaju Evropom, a u jubilarnoj 1964. godini, dvadeset godina nakon pobjede Trećeg Reicha, Führer, glavom i brkom, proslavlja svoj 75. rođendan! U toj knjizi, mjesta konc-logora i ostalih gublišta su ostala neobilježena a Auschwitz je davno

Dječije kosti uzidane u temelje Šumske

Autor Administrator

Utorak, 17 Siječanj 2012 15:18 - Ažurirano Četvrtak, 09 Veljača 2012 14:37

razmontiran. Nacistička verzija opravdanosti rata i Holokausta je prihvaćena i jedina dozvoljena istina; kao radilo se o volji arijevske naroda, potrebi za Lebensraumom i da se svijet uredi onako kako je 'umjetnik' Hićo zamislio. Praktični Ameri su, u ovoj alternativnoj historiji, prihvatili naciste kao pobjednike i ravnopravne vojno-političke partnere... I da vas ne davim više; ne napisalo se i ne desilo nikome. Ni u snu!

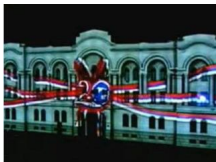

Photo: youtube.com

Ali pazi sad ovog déjà vua, ovih paralela, i ovog povijesnog zajeba! Spomenuta knjiga je ugledala svjetlost dana 1992. godine, baš kad se raznokalibarskim oruđima i oružjima počela pisati alternativna historija jedne druge Otadžbine (otac je otadžbinski, onaj u Haagu). Međutim, dok se u Harrisovoj Otadžbini radilo o dobroj fikciji, u drugoj se verziji sve dešavalo u stvarnosti. I, što je najgore, ne prestaje se dešavati. Fašisti i razni nedotućeni recidivi i ideologije iz Drugog svjetskog rata trijumfiraju slaveći svoje pobjede baš poput nacista u grozomornom romanu. Eto, prije par dana slavila se jubilara dvadestogodišnjica RS-a (Reicha Šumskog). Na toj izvrnutoj manifestaciji Predsjednik Šumski govorio kako je i zašto se sklepa RS. I sve naopako izbio. Nigdje genocida, nigdje konc-logora, strijeljanja, protjerivanja, silovanja, otimačina, naci-četnika... Ispade RS raj šumski na (tuđoj) zemlji. Isticao je predsjednik dotični „legitimitet i legalitet“ RS-a te kako mu je Reich stvoren „plebiscitarnom voljom srpskog naroda i na miran način“. A ono okolo i usput sve kao bio samo oslobodilački rat (Miletu usput i brat), volja istoga naroda i bogova šumskih. Trebalo Lebensrauma za Otadžbinu, onakvu kakva je samo postojala i još (po)stoji u usijanim šumskim glavama ala Dodik i kranijumima haških sužnjeva poput Lukića i inih – pa se malo klalo, malo silovalo, a ponajviše strijeljalo i u masovne grobnice zatrpavalo.

Onda još Vođa (oksi)moronski izjavi kako mu je u Reich ugrađena „vjekovna borba srpskog naroda protiv tiranije i zla, protiv fašizma i nacizma“. Reče i ostade živ, ni brk mu pobjednički trijumfalno ne zaigra! A svi znamo da je trebao reći da su temelji RS-a: tiranija, zlo, fašizam i nacizam. Simple as that! Još je domaćin Mile, kako bi još više zamaglio stvarnost, naredio da se pusti naučno-fantastični film o projiciranoj budućnosti RS-a, a puno bi važnije bilo da je na spomenutoj akademiji razvlačenja pameti, posvetio svaku minutu nijemim refleksijama na prošlost rajha svojega. U tim refleksijama bi se moralo prisjetiti neobilježenih mjesta konc-logora

Dječije kosti uzidane u temelje Šumske

Autor Administrator

Utorak, 17 Siječanj 2012 15:18 - Ažurirano Četvrtak, 09 Veljača 2012 14:37

Manjača, Keraterm, Trnopolje, Batković, Sušica, kao i razmontirane i privatizirane tvornice smrti Omarske. Morala bi se spomenuti Kristalnacht kada je, usred RS prijestolice, u zrak odletio zaštićeni kulturni spomenik Ferhadija, kao i sve druge kristalne noći u kojima je nestalo oko 1000 sakralnih i kulturnih objekata diljem Reicha Šumskog.

Iako je ovo sve dobro znano, upamćeno, uslikano i zapisano, izgleda da se i istina mora ponavljati – jer čak i notorni lažovi poput Vožda Mileta počinju vjerovati u svoje sopstvene laži nakon što ih non-stop ponavljaju drugima. Zato, da ne bi laži postale alternativne istine, ponovit ću neke forenzički i sudski potvrđene fakte o kojima neću prestati pisati dok god se ne probudim u normalnom svijetu u kojem neće biti Reicha Šumskog i svega naopakog čega u stvarnosti ne bi smjelo biti, a i u snu je viška.

A govorim jer [nemam prava na šutnju](#). Naime, i moje je rodno mjesto i kosti su moje rodbine uzidani u temelje Dodikovog Reicha. Štaviše, moj zavičaj, s civilizacijskim kontinuitetom dugim dva milenija, kako to nedavno lijepo opisa

[Zoran](#)

[Bibanović](#)

postao je sinonim za smrt i prvi čin genocida na evropskom tlu nakon Trećeg Reicha i Holokausta. Da Miletu i njegovim VIP gostima osvježim pamćenje, tamo je na gubilištima, stadionima, poligonima i u skladištima, unaprijed pripremljenim za tu svrhu a po nalogu vojnog i političkog vrha RS-a, sistematski postrjeljeno preko 8000 muškaraca i dječaka. Sve je bilo pripremljeno unaprijed i planski: svi ljudski i materijalni resursi neophodni za izvođenje jednog tako velikog pokolja. U taj detaljni plan ušlo je i 8.000 poveza za oči, isto toliko komada

[žice](#)

za vezivanje ruku žrtvama, stotine hiljada metaka, oko stotinu autobusa, desetine buldožera, nekoliko praznih stadiona i oko 2.000 odmornih i voljnih dželata. Trebalo je pet dana da se pobije 8.372 ljudi; dželati su morali da rade danonoćno da bi obavili „posao“. Bilo je to fizički naporno za one koji su oduzimali život tolikom broju ljudi, prsti su ih boljeli od pritiskanja okidača na njihovim vrelim kalašnjikovima. Dražen Erdemović, jedan od onih koji su „radili“ prekovremeno tokom tih pet julskih dana, učestvovao je u ubijanju 20 punih autobusa ljudi iz Srebrenice. Kasnije je svjedočio pred haškim tribunalom: „Nisam više mogao da pucam, kažiprst mi je utrnuo od tolikog ubijanja. Ubijao sam ih satima.“

Photo: EPA

Još je forenzički dokazano da su žrtve bili bošnjački muškarci i dječaci, [civili](#) iz Srebrenice i

Dječije kosti uzidane u temelje Šumske

Autor Administrator

Utorak, 17 Siječanj 2012 15:18 - Ažurirano Četvrtak, 09 Veljača 2012 14:37

okolnih gradića i sela istočne Bosne, duž granice sa Srbijom. Među njima je često bilo tri generacije iste porodice; stotine očeva, sinova, braće i rođaka držali su se za ruke, tješeći jedni druge onako kako su jedino mogli u tim

[posljednjim trenucima](#)

. Da bi ubistva tolikih nedužnih ljudi učinili mentalno „prihvatljivijim“, oni što su ih ubijali su ih nazivali „Turcima“. Međutim, ljudi postrojeni ispred eresovih streljačkih vodova govorili su istim jezikom i živjeli sličnim životima kao i oni koji su u njih nišani. Među onima koji su tada odbrojavali posljednje sekunde svoga života pod plavim julskim nebom bilo je i onih iz „mješovitih brakova“, uključujući i znatan broj „miješanih“ sa Srbima. Neki od tih „mješovitih“ bili su i

[moji rođaci](#)

. Sve „nišandžije u živo meso“ su bile iz redova Vojske Republike Srpske (VRS) i specijalnih jedinica policije Republike Srbije. Komandovao im je, i direktno nadgledao masakre, glavnokomandujući VRS-a general Ratko Mladić. Pri ulasku u Srebrenicu zajapureni je general, na pustom gradskom trgu na kojem su ostale nečije torbe i komadi odjeće, izdao naređenje svojim vojnicima da nastave „

[pravo na Potočare](#)

u bazu UN-a, a zatim nakratko zastao da kaže u kameru kako „na ovaj srpski svetac

[poklanja Srebrenicu](#)

srpskom narodu“, i da slijedi „osveta Turcima“. Jer ništa se u RS-u ne radi mimo pravoslavnog kalendara i SPC blagoslova. Taj je snimak Mile trebao pokazati na svom derneku povodom obilježavanja Dana i krsne slave RS-a, Svetog arhiđakona Stefana.

I bilo bi ovo strašno zlo počinjeno 1995. u drevnoj Argentariji samo neki „lokalni genocid“, kako ga Vožd Mile posprdno naziva, da nije dokazano i zapamćeno da je ovo bila samo završna epizoda politike tiranije, zla, fašizma i nacizma, od početka temeljene na genocidu. Po istom su šablonu, i u ime iste izvrnute politike, već u toku 1992. počinjeni teški zločini protiv civilnog stanovništva u [Bijeljini](#) , [Zvorniku](#) , [Višegradu](#) , [Bratuncu](#) , [Foči](#) , [Brčkom](#) , [Vlasenici](#) , [Prijedoru](#) , [Ključu](#)

, [Kotor Varoši](#)

, [Sanskom Mostu](#)

i mnogim drugim bosanskim gradovima i selima. Svi to znamo i svi se još živo sjećamo.

I ja se sjećam, a gdje ne bih, kako je, aprila 1992., za mene rat počeo. Naravno da za rat nije trebalo dvoje, kako su nam naivno govorili. A prije nego sam to sam skužio, zajedno sa svojom rajom iz studentskog doma na Bjelavama, razmahao sam se u svojim antiratnim aktivnostima diljem Sarajeva – koncertima za mir, operama za mir, roštiljijadama za mir, demonstracijama za mir – dok nas nisu, u klasičnom nacističkom stilu, zasuli mecima s okolnih brda i krovova

Dječije kosti uzidane u temelje Šumske

Autor Administrator

Utorak, 17 Siječanj 2012 15:18 - Ažurirano Četvrtak, 09 Veljača 2012 14:37

zgrada, gdje su, u ime Otadžbine in-making, napadači zauzeli položaj i čekali naređenja da započnu 'pisati istoriju'. Za tu je Otadžbinu i ratna zločinka Bilja bila spremna žrtvovati sve potrebne Srbe, a ostale, kao što je i sam Mladić, u rijetkim umnim trenucima, zamijetio, on „nije mogao prosijati kroz rešeto pa da oni ispadnu a Srbi ostanu“. I njemu je, onakvom kakav je, bilo jasno da se radilo o genocidu. U jednom od prvih artiljerijskih napada na Sarajevo, Mladić je preko radio-veze praktično obrazložio strategiju pravljenja Otadžbine: izdao je [naređenje](#) svojim artiljercima da gađaju predgrađa Velešiće i Pofaliće, pošto „tamo nema srpskog življa mnogo“. A morao je stručnjak za razvlačenje pameti znati da hiljade granata kojima je svakodnevno zasipao Sarajevo neće znati raspoznati srpske glave, ruke i noge među glavama, rukama i nogama drugih.

Otkako je, poslije skoro dvadeset godina, 26. maja 2011, drčni srpski general, u međuvremenu metamorfozirao u inkontinentnog starca, uhapšen u Srbiji, gdje se uspješno „skrivao“ svih tih godina, Srbija i vascijeli Reich Šumski se ponašaju kao „čiča mića, gotova je priča“, a priču istu nastavljaju. Kao što smo [mnogo puta](#) do sada već vidjeli, Predsjednik Reicha Šumskoga, feuda izgrađenog na masovnim [grobnicama](#) i genocidu, nastavlja jahati na talasu nacionalističkih nebuloza i bezočnih laži. Nažalost, najveći pajdaš čuvara Mladićevih, Karadžićevih, Biljinih, Krajišnikovih i inih tekovina, srpski Predsjednik Tadić, mu se ne prestaje diviti, pa na svaki Miletovog mig skokne do njegovog Reichstaga da se malo grle, krste i dive Otadžbini. U tim njihovim paralelnim stvarnostima, oni se još vide kao pravednici, praveći se da ne znaju za nepravdu i zločine na kojima je utemeljen RS.

Nažalost, haman pa kao po onoj zajebanoj knjizi s početka ovog teksta, pragmatični Ameri su prihvatili rezultate genocida, tiranije i nacizma, i zločincima dali status partnera, time rehabilitirajući politiku razvlačenja pameti i apartheida. Ali nije baš sve zajebano u BiH kao u onoj knjizi; fašizam ipak nije do kraja pobijedio i zavladao. Zato i ovo, što sam već negdje rekao, moram ponoviti: Prkoseći opsadama svojih okoljenih gradova [Sarajeva](#), [Tuzle](#), [Bihaća](#), [Gor](#)
[ažda](#)

i drugih nepokorenih gradova, građani i pripadnici svih etničkih, kulturnih, vjerskih i društvenih grupacija te humanisti diljem svijeta koji su se solidizirali sa njima, od Susan Sontag do Christophera Hitchensa i Vaclava Havela, borili su se ne samo za goli opstanak, već i za opstanak ideje da su, na kraju 20. stoljeća, antifašizam, sekularizam i kosmopolitizam vrijednosti za koje se vrijedi boriti i poginuti, ako se već mora. Nažalost, umjesto da se podrazumjevaju, za te se vrijednosti moramo boriti i u 21. stoljeću.